

RELATS ENLLAÇATS

Recull de textos participants
en l'edició 2025/2026

ÒMNIUM
PRIORAT

1.0 CAMÍ ERRAT

(Agustí Masip Vidal, Falset)

Camina d'esme perdut per uns camins quasi inaccessibles, bruts, plens d'esbarzers i altres herbes que impedeixen el pas amb certa tranquil·litat. S'havia promès que no pararia fins a trobar-se ell mateix, que seguiria el camí fins sentir-se ple...

No tenia por del paisatge que era amable, ni cercava res en concret que l'ajudés a trobar el veritable sentit, només caminava endavant sense direcció certa; es deia a ell mateix: "Què importa el camí sinó saps on vas?"

Quan es feu de nit, s'aturà en una cabana enmig del bosc. La porta era oberta i hi va entrar sense pensar-s'ho dues vegades, a fora el fred començava a sentir-se ben viu i un recer sempre és d'agrair.

Era petita, no hi havia gairebé res, una llar de foc apagada, una taula mig coixa, quatre cadires destartalades i un armari vell ple d'andròmines de tota mena; tenia un refugi per aquesta nit, demà se seguiria buscant a ell mateix, **segurament no es trobaria dins la cabana...**

1.1 SENSE TÍTOL

(Josep Llurba Guiu, Ulldemolins)

Segurament no es trobaria dins la cabana. S'havia adonat que la utilització constant del mòbil li havia fet perdre la seva creativitat, la seva espontaneïtat. Quan volia escriure poesies o haikus (poesia japonesa) utilitzava el chat GPT, quan volia fer alguna redacció també, etc. Amb els amics contínuament es relacionaven per WhatsApp dient-se: bon dia, bona nit. Quan va estar tres dies sense llum ni internet es va adonar que estava completament buit per dins, aleshores ho va deixar tot per fer aquest camí de recerca de si mateix.

La cabana li va servir per descansar. El dia següent es va posar a caminar centrant l'atenció en el cruixit de les branques, la dansa del vol dels ocells, la fragància del bosc. A l'albada esperava la sortida del Sol per fer el Sungazin (meditació al sol), com ho feia abans. **Després va seguir caminant fins que va trobar un riu.**

1.2 SENSE TÍTOL

(Cèlia Amorós Mas, Pradell de la Teixeta)

Després va seguir caminant fins que va trobar un riu on un fil d'aigua regalimava entre les nombroses pedres, i se li va fer difícil saber la direcció del curs de l'aigua, tot i que la traça de la llera estava ben definida. Les terres més fèrtils i conreades eren a tocar dels recursos hídrics, i la posició dels horts abancalats dels nostres pobles seguien el transcurs de les esorrenties per la seva supervivència i la nostra. Llegia el paisatge, com qui transcriu el curs de la vida. Ja no.

La implantació de petulants construccions en històriques zones inundables, la substitució de les lletugues per immensos hivernacles de plantes hidropòniques que ens fascinen, l'abús dels recursos naturals, l'acumulació d'escòria per arreu... Talment com Déus!

Sabent que en la nostra minsa vida no podem nedar contracorrent perquè la mare naturalesa torna al lloc d'on mai se l'havia d'haver expulsat, **ja que el riu ens dona la vida i ens la pren.**

1.3 SENSE TÍTOL

(Enriqueta Muntané Barceló, Marçà)

Ja que el riu ens dona vida i ens la pren vam decidir pensar en positiu i ens vàrem convèncer a nosaltres mateixos que el fet de tenir un riu tan a prop, que tantes vegades et relaxa amb el to suau del seu curs, ens donaria el benestar emocional que ens feia falta en aquells moments.

No havia estat gens fàcil superar les primeres hores després de la notícia. Els primers moments havien estat de confusió, d'incredulitat, de negació d'allò que se'ns deia. Ens vam refer i un cop assimilada tota l'allau de paraules i de papers on deia tot el que havíem de fer a partir d'aquell moment, ella mateixa va decidir que era una guerrera i que allò sí que li trasbalsaria la vida, que era un entrebanc greu, però ella lluitaria amb dents i ungles i guanyaria. **El càncer no la derrotaria.**

1.4 SENSE TÍTOL

(Laia Pascual Porqueres, La Vilella Baixa)

El càncer no la derrotaria, això ho sabia amb certesa. Però no podia pensar en res més. Una obsessió li ocupava la ment des que li havien donat aquella terrible notícia. Una notícia que ningú no creu que rebrà mai, fins que et toca.

Era forta, ambiciosa i plena d'energia. Podria rodar món i intentar oblidar aquest mal tràngol ben lluny d'aquí. Podria deixar la feina i dedicar el seu temps a fer el que sempre li ha agradat: pintar. Podria negar la realitat i fer com fins ara, viure la vida sense donar explicacions a ningú.

Però no li feia falta fer res de tot això, sabia que la seva germana se'n sortiria.

I un sentiment de culpabilitat el va ofegar de cop. **Sort que no era ell, el malalt.**

1.5 SENSE TÍTOL

(Natàlia Serra Aguiló, La Torre de Fontaubella)

Sort que no era ell, el malalt. S'ho deia cada vegada que entrava en aquella sala de parets blanques i cares grises. No s'hi identificava, ni posava res de la seva part per entendre que compartia amb ells un "mal dolent".

Les cames li feien figa i no el deixaven anar fins al tros a pas lleuger, com sempre havia fet des de ben petit. La terra havia estat l'únic amor de la seva vida.

El marge es desfeia, la bassa es crivellava. Els ceps, per no sentir el dolor, arrapaven les arrels a la llicorella, com feia ell a l'hort que s'havia improvisat al jardí de casa...

Dos anys de sequera, de collita cega, d'enllorament.

El desembre plujós el va fer tancar a casa. No quedaven forces per refer el marge, per tapar els crivells de la bassa, i l'aigua es perdia, com ell, que es deixava anar.

I va marxar, serè i silenciós, tranquil.

1.6 I VA MARXAR

(Àngela Cortés Cortés, Falset)

I va marxar, serè i silenciós, tranquil. Necessitava allunyar-se d'aquella vida que l'havia portat a estar cuidant sempre; cuidar als fills, als pares, les parelles, els amics, els nebots, els gendres, els cosins, els oncles....atent a què tothom no tingués un patiment que ell pogués estalviar, tenint cura que les seves paraules no ofenguessin els sentiments de ningú.

No va poder evitar que se li acumulés la tristesa i el patiment aliè. El pes sobre les seves espatlles el va embolcallar i el va guanyar. En aquell camí de cuidar, es va descuidar i per això va marxar, **perquè ja no podia més.**

1.7 SENSE TÍTOL

(Laura Navarro Úbeda, Alforja)

Perquè ja no podia més. La situació el superava i no veia cap altra solució que pujar al descapotable i enfilar la carretera.

Conduïa de pressa per l'ondulant comarcal, sense tindre gaire cura de no envair el carril contrari. El vent fresc li tocava la cara i s'enduia els pensaments foscos que el martiritzaven. Era el primer moment de tranquil·litat mental en diverses setmanes, i començava a gaudir de la sensació de llibertat quan va sentir el sotrac.

El cotxe havia passat per sobre d'alguna cosa.

Va frenar de cop i va tancar els ulls. No gosava mirar, però li havia semblat veure una bicicleta pel retrovisor.

No va ser fins que va baixar del cotxe que el va veure. La postura impossible ja deixava ben clar que el ciclista era mort.

Portat pel pànic més absolut, **va agafar el cos i el va ficar dins el maleter.**

1.8 SENSE TÍTOL

(Roser Giné Anguera, el Molar)

Va agafar el cos i el va ficar dins el maleter i encara no sap com, carall com pesava el maleit ciclista.

El meu cap no parava de barrinar, què carall hi fa un ciclista mort al mig de la carretera, perquè no l'he pas mort jo??

Si fos un gos fora un altra cosa, però ara?? Què faig amb un cadàver al cotxe??

Bé asserenem el cor i mirem en perspectiva, què faria en Sherlock Holmes? Ni fava però ho he de solucionar abans no arribi al proper poble.

Per cert cap on vaig ?? Amb tant ensurt no sé ni on soc i no m'agrada gens estar desubicat, miro el GPS i la resposta és interessant, T-731, com he arribat aquí si anava a BCN?

L'última consulta al GPS diu AP7 algú s'està tornant boig? **El GPS o jo.**

1.9 EL GPS

(Teresa Serres Estrems, Poboleda)

El GPS o jo! No, no som massa amics, des que un dia al fosquejar, entre terres del Delta em diu: "Ha arribat al seu destí."

Ostres! I ara cap a on vaig?

Als que no coneixem a fons el Delta ens pot ser difícil l'orientació en la foscor.

Truco nerviosa als meus amics. La Carme: "Et venim a buscar!" Em sembla veure-la amb les mans al cap. "No pots, no sé on soc, ajudeu-me a orientar-me, confiava en el GPS i he donat un tomb per les carreteres dels arrossars, sabeu que m'encanta aquest paisatge que teniu tan diferent del meu Priorat."

Dono tombs amunt i avall a prop del cotxe, explicant què he fet i mirant que no se m'acabi el mòbil... Veig uns llums que es paren, baixa un home i em diu: "Un altre foraster perdut!", i jo al mòbil: "**Carme, estic salvada!**"

1.10 SENSE TÍTOL

(Jordi Grau Pi, Ascó)

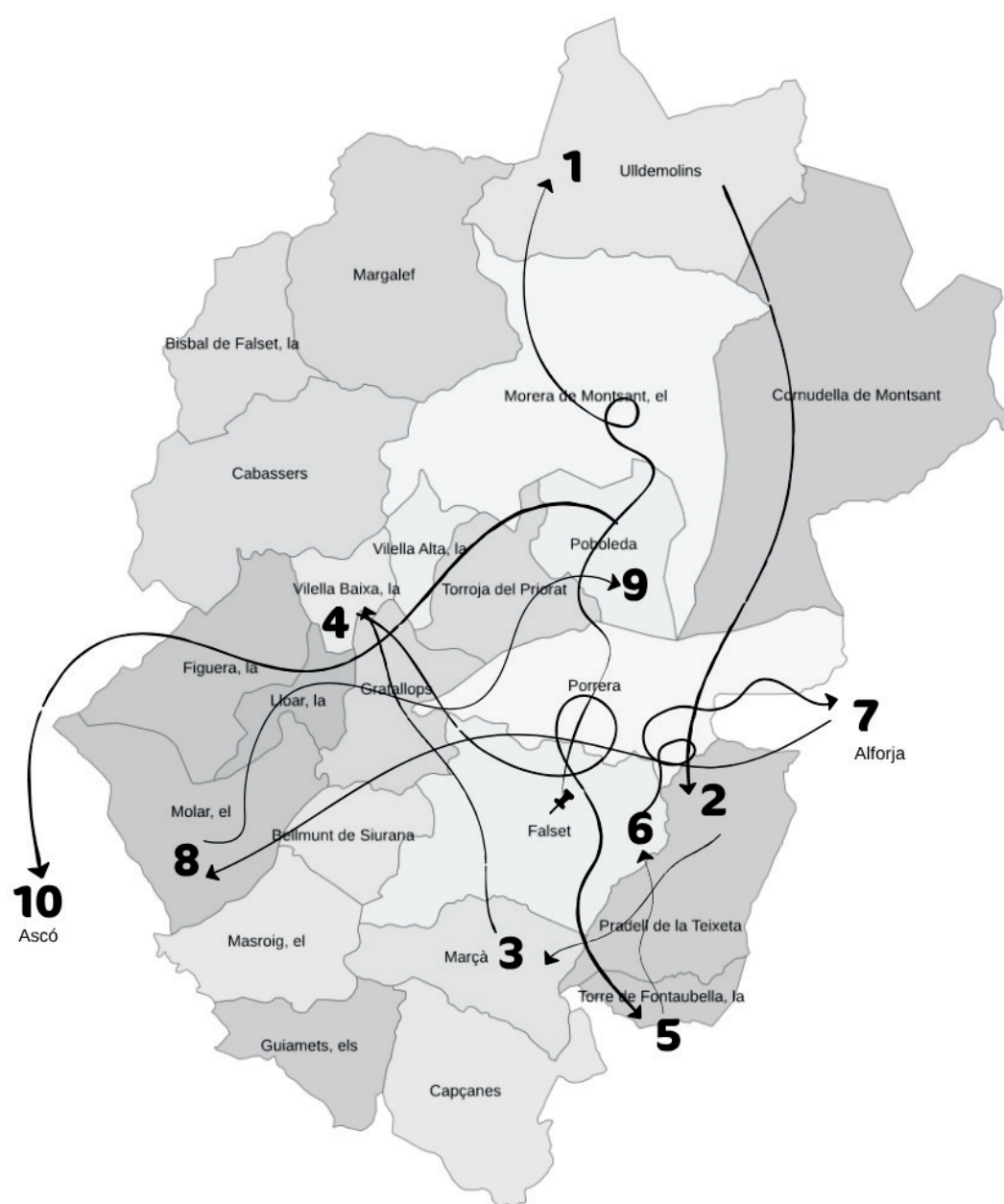

Carme, estic salvada!

Continuaré fent nit sota el pont. Jaient al llit de cartrons amb llençols de diaris. Mirant els estels de fit a fit quan el cel no siguin núvols i aigua. Estremint-me sentint les salvatgines com corren vora meu en la fosca. Esperant que l'arribada del cerç em talli pell, cara i mans. Sentint com em bull la sang cada matí quan torno a obrir els ulls. Cantant desafinada al carrer davant la caritat humana...

Carme, em dius que la Rifa ja ha passat. I que no ens ha tocat la loteria! Em feia por, molta por, l'única butlleta de la sort que m'han regalat mai. Em podia canviar la vida. Però vull continuar tenint salut. No vull ser tan pobre que només tingui diners.

Mira el viatge del Fil 1...

2.0 BOTIGUETES

(Neus Gardell Sabaté, Marçà)

–Bon dia, què voldria?

–Posi'm un fuet –despenja una branqueta d'avellaner lligada a l'estenedor amb un cordill –i mitja lliura de pernil dolç. –Agafa quatre fulles de sota el mostrador (una post repenjada en dos troncs) i les embolica amb paper de diari.

–Que té olives?

Amb el diari que li queda fa un cucurutxo i l'omple amb les baies de saüc (verdes a la primavera, negres a la tardor) que suren dins l'aigua de pluja d'una llauna rovellada.

–Alguna coseta més?

–Un tros d'aquest formatge i ja estarà. –diu assenyalant una bola (de fang a l'estiu, de neu a l'hivern) de l'extrem del mostrador.

En talla un bocí amb una pedra i el posa delicadament en un saquet.

–Seran 7 pessetes!

Paga amb un acolorit bitllet mentre guarda els paquetets.

–Tornarà demà?

Silenci.

Malgrat l'artrosi, s'asseu al banc de la residència amb el cistell buit als genolls i somriu...

2.1 LLEGAT

(Blanca Castellví Sales, Els Guiamets)

Malgrat l'artrosi, s'asseu al banc de la residència amb el cistell buit als genolls i somriu...

Una volta més al sol i la tardor, un cop més, ja és aquí. Les fulles humides, l'olor de petricor. És dia de rovellons. La trajectòria de l'avi Miquel està plena de vivències. I que lluny que queda aquell nen que, des d'abans de tenir memòria, va endinsar-se, per primera, de moltes vegades, al bosc, acompanyat dels seus avis materns a buscar rovellons.

Les mans li fan fallida, però amb un gest brusc i sentit lliura el cistell a la Martina, la neta gran, a la vegada que, a tots dos, un bon grapat de llàgrimes els regalimen per la cara.

Entre record i record, el cistell s'ha anat omplint. Ara ja és ple i **l'avi Miquel ja descansa a la residència del poble.**

2.2 SENSE TÍTOL

(Mar Amorós Mas, Pradell de la Teixeta)

L'avi Miquel ja descansa a la residència del poble, té el cos molt treballat, i el pensament tranquil. Qui li havia de dir a aquest home que amb tants pocs anys de decalatge aquell món tan homogeni en què vivia esdevindria un lloc tan efervescent.

Jo visc en un galimaties mental i no sé si alimentar el meu esperit aprofundint en el coneixement de Déu-pare-omnipotent, com predica el senyor rector, o bé endinsar-me en el món del ioga i deixar que les energies i els txakres flueixin, o millor, potser m'apunti a un recés on m'ensenyin a explorar la meva sensualitat i deixi que el cos, en la seva dimensió física, s'expressi lliurement.

Ben mirat, igual el més assenyat serà posar-me a mirar la tele i no pensar. A ell, de tot això, mai no n'hi parlo. **Tampoc ho entendria.**

2.3 CABÒRIES

(Cristina Ghiorghiu Lorente, La Figuera)

Tampoc ho entendria. Amb aquesta idea al cap mirava el poble, des d'aquell revolt veia molt bé la casa de l'àvia. Com li explicaria que no tenia feina i que l'home i els fills l'havien fet fora per embolicar-se amb un veí de l'escala? Impossible, millor dir-li que tornava perquè s'estimava el territori, necessitava un temps per ella mateixa i trobar nous projectes que l'encoratgessin de veritat. Pensant-ho bé...la padrina era una dona forta, s'ho empassaria. I les bajanades, ja les explicarien totes dues juntes a la resta del poble!

En arribar al Coll d'en Solans pensà: els turistes paguen cinc cents euros la nit per veure uns bancals, jo gaudeixo de tot el Priorat de franc. Els colors de la tardor a la comarca són fantàstics. **La vinya groga i vermella fa que et sentis dins d'un quadre.**

2.4 SENSE TÍTOL

(Judit Roselló Morgades, Ulldemolins)

La vinya groga i vermella fa que et sentis dins d'un quadre. Després de tots aquests anys fora de casa, immersa en la voràgine del dia a dia frenètic, la vista que contemplava en aquell moment tenia per mi tot el sentit el món: retornar als orígens, al compàs de la natura que tenyeix aquest paisatge de colors. Qui sap si el podria compartir algun dia amb els meus fills.

No m'ho vaig pensar dues vegades i vaig remenar entre les bosses que portava al maleter, vaig desenfundar la càmera reflex de la meva joventut i en un intent per capturar el moment vaig enquadrar i vaig disparar. No volia que aquell instant s'escapés.

El cotxe, aparcat al revolt amb els intermitents en marxa, va cridar l'atenció d'un tractor conduït per un home treballat, amb barret de palla i un somriure llarg. Em va aixecar la mà, semblava que m'hagués conegut. **Amb la càmera encara a la mà, també el vaig fotografiar.**

2.5 SENSE TÍTOL

(Clàudia Grifoll, Ulldemolins)

Amb la càmera encara a la mà, també el vaig fotografiar. En aquell moment no ho sabia, però aquella seria l'última foto en la qual apareixia el pi.

De tornada, baixant pel grau anomenat igual que el pi fotografiat, es va posar a ploure. Sort que portàvem la capelina que mig ens aixoplugava, de cintura cap amunt. Cada cop la pluja queia amb més força. El cel s'enfosquí, i va començar a tronar. A tronar i a llampegar. No em sentia gens segura entre els arbres, i duia els peus completament xops. Acceleràvem el pas, tot mantenint la prudència, per no relliscar. Quan vam arribar al refugi de Sant Antoni, ens vam sentir alleugerits. Ens vam poder escalfar i menjar alguna cosa per animar l'esperit.

Al cap d'uns dies, ens vam assabentar que el Pi de la Carabasseta havia caigut, **un llamp l'havia tombat**.

2.6 DIONÍS

(Isabel Baixeras Delclòs, Bellmunt el Priorat)

Un llamp l'havia tombat. El seu cos cremava com una teia, i encara fumejava quan va ingressar, ja morta, al regne de la ultratomba. “On vas, així, Sèmele, negra com l'estalzí?” li va preguntar Hades, impressionat per la seva fesomia carbonitzada i per la pudor de socarrim que expel·lia. “He volgut veure el meu amant en tota la seva magnificència”, li va explicar, “perquè ningú no es creia que sortís amb Zeus. Em van fer dubtar. I ja ho veus: l'he desafiat, s'ha presentat amb la parafernàlia divina i me n'he endut una bona enrampada” va respondre ella. “I doncs... que no estaves prenyada, tu? Què ha sigut del xiquet?”. La princesa de Tebes es va asseure al pedrís de la porta de l'infern i es va posar a plorar. “Ell, son pare, se l'ha quedat. **Se l'ha cosit a la cuixa per acabar-lo de gestar**”.

2.7 SENSE TÍTOL

(Núria Borja Marco, Falset)

“Se l’ha cosit a la cuixa per acabar-lo de gestar.”

La classe havia quedat en silenci. El punyent relat de la professora de mitologia grecolatina ens havia deixat a tots colpits i corferits. Com podia ser que algú matés la seva estimada per mostrar tot el seu poder i vanar-se de la seva glòria? Era, allò, la mostra dels inicis del patriarcat més retrògrad i arcaic? Podem extrapolar-ho a l’actualitat? A l’aula, el debat estava assegurat. Fora d’ella, també.

El que va venir després, però, ens va acabar d’aterrar: Hera mana matar el petit Dionís. La gelosia, l’enveja, el recel, la por. Un petit infant víctima de les emocions humanes causants dels més aberrants actes inhumans.

Sort que la Neus, amb aquella veu dolça i aspecte angelical que la caracteritzaven, va posar el seu peculiar toc d’humor a la situació: “No m’estranya que el pobre Dionís es tirés a la beguda, **amb aquest panorama!**”

2.8 SENSE TÍTOL

(Sergi Macip Simó, Porrera)

Amb aquest panorama! El petit Artem i el seu germà Bogdan, l’un sobre l’altre forcejant per fer-se amb el control del comanament a distància de la televisió. I les bessones plorant a ple pulmó desesperades per rebre la seva dosi de biberó. I seguirà un altre moment en què la calma centrarà l’ambient, però serà per poc temps fins... a saber. Talment com el temps primaveral canviant, aquesta és la quotidianitat de la meua llar. Tendresa i dedicació desbordant en la criança dels meus fills, i un sentiment de que les coses flueixen i el control dels esdeveniments no està al nostre abast, així que cal deixar-se portar per les aigües del riu; algú creu que podria nedar gaire estona a contracorrent al Dniéper?

Tant de bo els meus desitjos fossin suficients per a canviar les coses, però aquest pensament és improductiu i dolorós. L’Alexei és al front, **i el corrent de les aigües ens portarà al retrobament no sabem on ni quan.**

2.9 SENSE TÍTOL

(Neus Vaqué Pellejà, Marçà)

“El corrent de les aigües ens portarà al retrobament no sabem on ni quan.”

Recordava la frase del pare mentre sortia a rossegons per l'altre costat del riu, sentia les bales com passaven xiulant a prop de la meva orella. El cor em batejava histèric, semblava com si em volgués sortir per la boca.

L'última frase del pare se'm repetia com el batall quan repica incansablement a la campana. I si no el torno a veure més?

Algun crit aliat em situava cap a la direcció on calia córrer però els nervis em retenien sota els matolls.

Nerviós i moll com un peix, esperava a deixar d'esbufegar una mica per tornar a córrer i resar que cap bala es creués al meu camí.

Mentre corria imaginava la Carmina, amb les galtes vermelles, feliç de veure'm tornant a casa i la mare, plorant, donant gràcies a Déu i estrenyent-me amb força contra el seu pit...

I el pare? ... El pa...

2.10 VERD BROT

(Clàudia Cortés Biernau, Falset)

– **I el pare? ... El pa...**

– El pare no vindrà avui. T'he deixat el sarró a la taula.

Les primeres llums fredes a la intempèrie, blavejant cants d'orenetes, passen a ser els primers rajos de sol, primer anhelats, per la pell freda i eriçada, després, tortura grogosa a la cadència de les cigales. Les hores es van tornant més tòrrides. Les ombres empetiteixen.

Sota el barret de palla, les gotetes de suor escampades pel front van creixent fins al punt que són tan grans que regalimen, deixant, entremig de la pols enganxada a la cara, el curs d'un riu sec. Les mans no paren, ressegueixen l'escorça dels ceps vells, acariciant-la, escrutant, només amb el tacte, els rebrots rebels entaforats en qualsevol racó inhòspit. Després de palpar un tronc rugós i sec, **topar amb la suavitat de cotó fluix és un petit plaer pels sentits.**

2.11 EL COR A LA TERRA

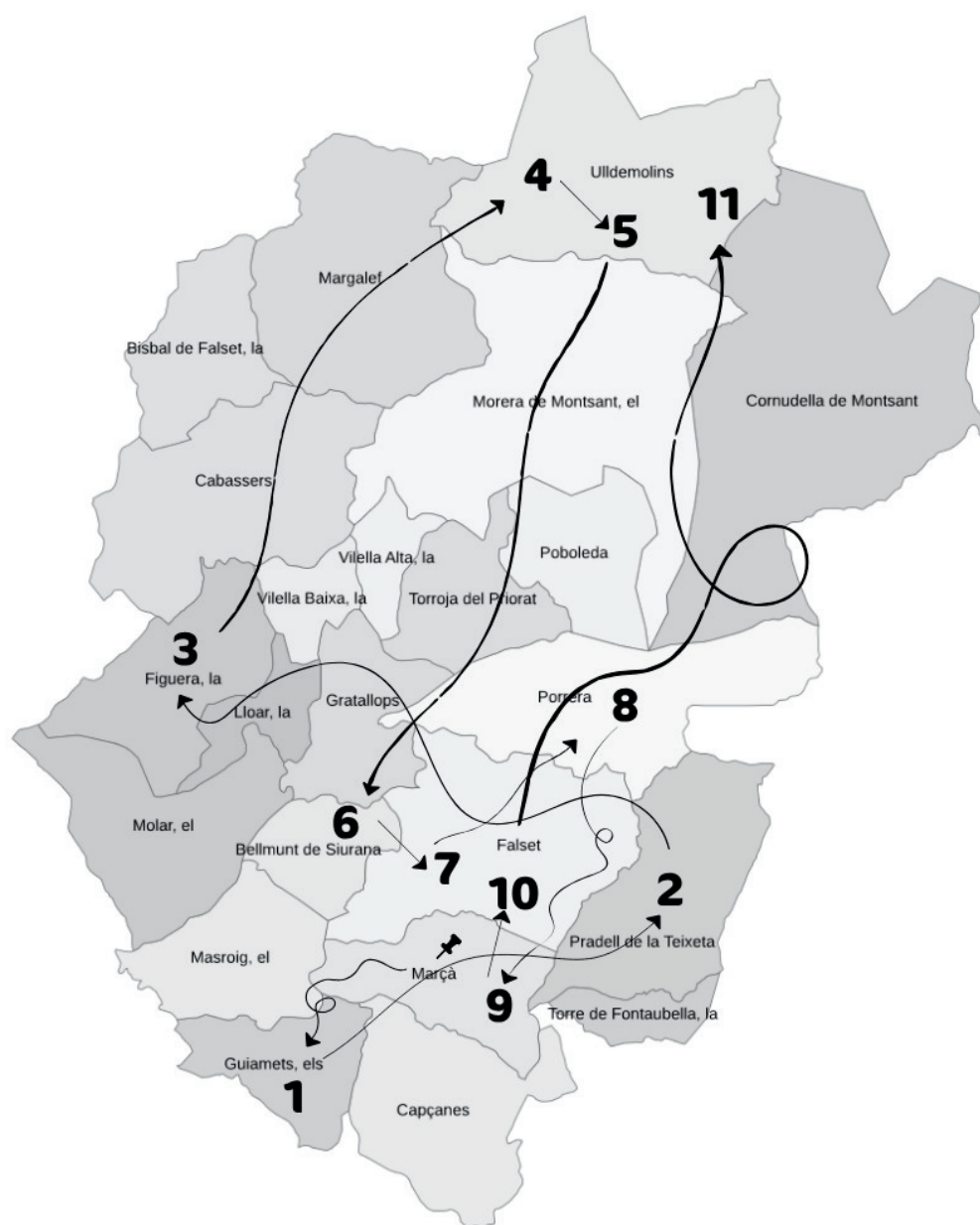
(Núria Abentin Navarro, Ulldemolins)

Topar amb la suavitat de cotó fluix és un petit plaer pels sentits que han obert la capsa més fosca dels records. M'esclatà el cap de sobte ple de l'escalfor del tacte suau de la seva pell. El camí per darrera l'orella feia corba i baixava en caiguda lliure coll avall prenent com a drecera el tobogan de la clavícula. El meu dit s'aturà una estona al turó de l'os esperant a la mà oberta que tot seguit embolcallaria el cor fins a arrencar-li del pit. Després fred, molt fred.

Com explicar que jo no volia aquella brutor, del goig del seu cos tebi a una despulla que ja no funcionava. Matèria orgànica per llençar a la terra i fer adob!

Han passat molts anys i aquests ceps plantats en la terra fèrtil bateguen amb força cada primavera, hi he posat el cor en cada collita, el seu cor.

Mira el viatge del Fil 2...

Els Relats Enllaçats són una iniciativa d'Òmnium Priorat sorgida durant el primer any de pandèmia per poder continuar mantenint accions literàries i culturals en uns mesos on no es podien fer actes presencials.

Aquest llibret recull els relats de la 6a edició en la qual s'han fet dos fils de relats. Els textos presentats havien de ser d'entre 100 i 150 paraules i s'havia de començar a redactar a partir de l'última frase del relat que el precedia, fent així una cadena entre tots els participants.

Relats Enllaçats vol ser una activitat anual de l'entitat. Cada desembre es publiquen les bases i el formulari d'inscripció per a la nova edició.

Per a més informació: priorat@omnium.cat

Segueix-nos a les xarxes:

t.me/omniumpriorat

[@omniumpriorat](https://www.instagram.com/omniumpriorat)

Per contribuir a l'activitat d'Òmnium Priorat, fes-te soci a: fes-te-soci.omnium.cat